

วิธีสอนภาษาอังกฤษ

ผศ.ดร.วิภาดา ประสารทรัพย์

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล

(The Grammar – Translation Method)

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของแนวคิดทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ทางจิตวิทยา หรือทางการศึกษาใด หากแต่มีความเชื่อว่าการเรียนภาษา คือการได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ คำศัพท์ และนักเรียนสามารถเข้าใจภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ โดยการฝึกท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ในภาษานั้นๆ เพื่อใช้ในการแปลมาสู่ภาษาแม่ของนักเรียนจนเป็นที่เข้าใจ

ลักษณะสำคัญ

1. มุ่งเน้นการอ่านเขียนมากกว่าการฟัง-พูด
2. มุ่งเน้นการเรียนรู้ภาษา เพื่อให้สามารถอ่านเรื่องราวที่เขียนในภาษาที่เรียนให้เข้าใจ และแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย หรือแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ
3. มุ่งเน้นความถูกต้องแม่นยำในการแปลภาษา มากกว่าการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง

4. ภาษาที่ใช้ในชั้นเรียนส่วนใหญ่เป็นภาษาไทย ซึ่งใช้เป็นสื่อกลางในการอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนจะแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และครูผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทที่สำคัญในการเรียนการสอน

5. การสอนไวยากรณ์ เริ่มจากการสอนกฎเกณฑ์ และข้อยกเว้นต่างๆ โดยให้ผู้เรียนฝึกจำก่อน แล้วจึงนำกฎเกณฑ์ไปฝึกใช้สร้างประโยค หรือทำแบบฝึกหัด พิจารณาความถูกต้องของประโยค

6. การสอนคำศัพท์ เน้นให้ผู้เรียนท่องจำความหมาย โดยเขียนเป็นรายการคำศัพท์ (Word list) แล้วแปลเป็นภาษาไทยเพื่อฝึกท่องจำ

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของวิธีสอนแบบ ไวยากรณ์และแปล

1. ครูให้ผู้เรียนอ่าน เรื่องราวเป็นภาษาอังกฤษ หรือให้ผู้เรียนอ่านตามครูทีละประโยค
2. เมื่อพบศัพท์ใหม่ครูจะบอกความหมายของคำศัพท์จากภาษาอังกฤษ เป็นภาษาไทย และอาจแจกแจงรูป การผันรูปคำศัพท์แต่ละคำที่พบ เช่น ในภาษาอังกฤษ ถ้าเป็นคำนาม ครูจะบอกให้นักเรียนทราบว่า เป็นคำนามนับได้หรือ คำนามนับไม่ได้ มีรูปเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์อย่างไร หากเป็นคำกริยา ครูจะแจกแจงรูปกริยาตามกาล (Tense) ให้นักเรียนทราบว่า มีรูป Infinitive/past tense หรือ past participle tense อย่างไร เป็นต้น พร้อมทั้งอธิบายตัวอย่างการใช้คำศัพท์ คำนั้น ๆ ในเนื้อเรื่อง

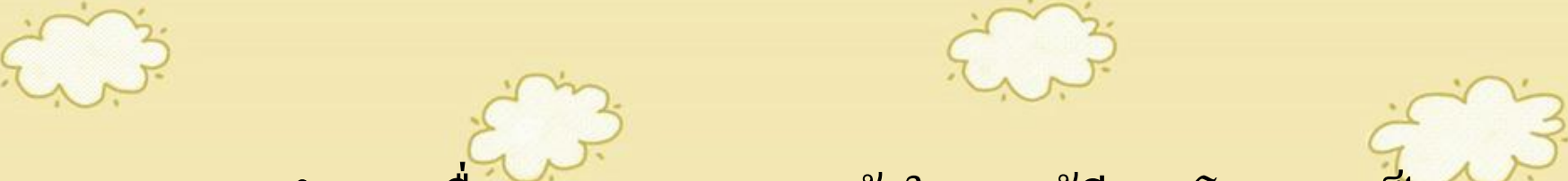

3. เมื่อพบรูปประโยคในเนื้อเรื่องที่อ่าน ครูจะนำบางประโยคมาอธิบาย
กฎเกณฑ์ทางหลักภาษาให้ผู้เรียนทราบ เช่น ประโยค “The letter was
translated by a Chinese interpreter.” ครูอาจจะพูดถึง passive voice
โดยครูจะสรุปกฎเกณฑ์ว่ามี ประธาน (ผู้ถูกกระทำ) + verb to be +
past participle tense + (by) + ผู้กระทำ

4. ครูอาจจะถามผู้เรียนเป็นภาษาไทยว่ามีส่วนใดอีกบ้างที่ยังไม่เข้าใจ
เพื่อครูจะได้อธิบายเพิ่มเติม

5. ครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน โดยถามเป็นภาษาอังกฤษ และหากไม่เข้าใจคำถาม ครูจะแปลเป็นภาษาไทยให้เข้าใจ แล้วให้ผู้เรียนตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจจะได้จากการคิดคำตอบเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงแปลเป็นภาษาอังกฤษทีหลัง

6. ครูให้แบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับคำศัพท์ กฎเกณฑ์ทางหลักภาษาในเรื่อง และเกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยให้ผู้เรียนฝึกทำ แล้วครูตรวจแบบฝึกหัด

วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method)

วิธีสอนแบบตรง จะเน้นภาษาที่ใช้ในการพูดติดต่อสื่อสารแบบเจ้าของภาษาต่างประเทศพูดจริงๆ วิธีสอนนี้เชื่อว่า การที่ผู้เรียนได้อยู่ในสถานการณ์ของการใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียน จะทำให้การเรียนประสบความสำเร็จ ดังนั้น ในชั้นเรียนที่ใช้วิธีสอนแบบตรงนี้ จะไม่ใช้ภาษาแม่ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้ฟัง พูด อ่าน เขียน และคิดเป็นภาษาต่างประเทศตลอดเวลา โดยไม่ผ่านขั้นตอนของการแปล และเป็นการจัดสภาพแวดล้อม บรรยากาศการเรียนให้เหมือนจริงมากที่สุด

ลักษณะสำคัญ

1. มุ่งเน้นการสอนทักษะการพูด มากกว่าทักษะอื่น ๆ
2. ครูผู้สอน และผู้เรียน ไม่ใช้ภาษาไทยในชั้นเรียน
3. การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ จะไม่ใช้การแปลเป็นภาษาไทยของผู้เรียน แต่จะใช้วิธีการอื่นที่เหมาะสมแทน เช่น หากคำศัพท์มีความหมายเป็นรูปธรรม อาจใช้การนำเสนอด้วยรูปภาพ หรือของจริง หากคำศัพท์เป็นคำกริยา ก็ใช้การแสดงท่าทางประกอบ หากเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายเป็นนามธรรม ก็จะใช้การยกตัวอย่างด้วยภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ เพื่อให้เกิดความคิดเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น
4. การสอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์จะสอน โดยใช้ภาษาพูดเป็นสื่อ พยายามยกตัวอย่าง เพื่อให้นักเรียนสรุปกฎเกณฑ์เอง

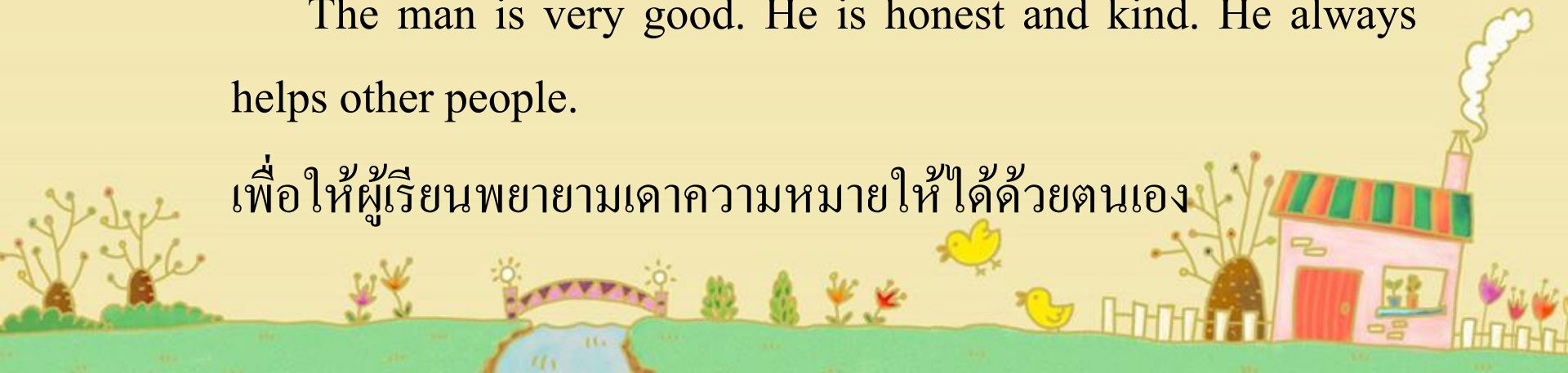

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของวิธีสอนแบบตรง

1. ครูให้ผู้เรียนอ่านเรื่อง/บทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตามครู หรืออาจอ่านด้วยตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนออกเสียงให้ถูกต้อง
2. เมื่อผู้เรียนมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ยาก สมมุติ เป็นคำว่า “groan” (คร่ำครวญ โหยหวน) ครูอาจบอกความหมายโดยใช้ท่าทาง หรือรูปภาพ หรือเสียงที่สื่อความได้ หากเป็นคำว่า “righteous” (ชอบธรรม เป็นคนดี) อาจต้องยกตัวอย่าง เช่น

The man is very good. He is honest and kind. He always helps other people.

เพื่อให้ผู้เรียนพยายามเดาความหมายให้ได้ด้วยตนเอง

3. ครูถามคำถาม หรือเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามปัญหาเกี่ยวกับเรื่องราวที่เรียน แต่ต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น

4. หากนักเรียนออกเสียงผิด หรือตอบคำถามผิด ครูจะแก้ไข โดยการพูดสิ่งที่ถูกต้อง หรือให้แนวทางเพื่อเลือกสิ่งที่ถูกต้อง

วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Method)

วิธีสอนแบบฟัง-พูด ได้รับแนวคิดพื้นฐานมาจากทฤษฎีทางจิตวิทยา และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ซึ่งเป็นที่นิยมมากในสมัยกลางศตวรรษที่ 20 แนวคิดพื้นฐานด้านทฤษฎีทางจิตวิทยา และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ที่ใช้เป็นแนวคิดพื้นฐานของวิธีสอนแบบฟัง-พูด ได้แก่

- ทฤษฎีทางจิตวิทยา
- ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์

ทฤษฎีทางจิตวิทยา

ในช่วงประมาณทศวรรษที่ 1940 และ 1950 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่แพร่หลายในขณะนั้น คือ จิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ซึ่งได้ทำการทดลองกับสัตว์แล้วสรุปผลการทดลองว่า พฤติกรรมต่างๆ จะเกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้น และพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะเกิดขึ้นซ้ำๆ เมื่อมีการเสริมแรงทางบวก (positive reinforcement) เช่น การให้รางวัล การชมเชย เป็นต้น หากไม่ต้องการให้เกิดพฤติกรรม ก็อาจทำได้โดยไม่ให้การเสริมแรงทางบวก หรือเปลี่ยนเป็นการเสริมแรงทางลบ (negative reinforcement) เช่น การทำโทษ การดูค้ำว่ากล่าว เป็นต้น

ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์

นักภาษาศาสตร์กลุ่ม
โครงสร้าง (Structural linguists) ซึ่ง
นำโดย Bloomfield มีความเชื่อว่า
ภาษาทุกภาษา ประกอบด้วยระบบ
เสียง โครงสร้าง (ไวยากรณ์) และ
ความหมายที่เป็นลักษณะเฉพาะของ
แต่ละภาษา

จากอิทธิพลของทฤษฎีทางจิตวิทยา และทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ดังกล่าว วิธีสอนแบบฟัง-พูด จึงเชื่อว่า ภาษา หมายถึง ภาษาที่ใช้ในการพูด ไม่ใช่ภาษาที่ใช้ในการเขียน และภาษา คือสิ่งที่ทำจนเป็นนิสัย การสอนภาษาไม่ใช่การสอนเกี่ยวกับภาษา ภาษา คือสิ่งที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันจริง ๆ ภาษาแต่ละภาษาแตกต่างกัน

ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจึงควรต้องได้รับการกระตุ้นให้ฝึกบ่อย ๆ และควรมีการฝึกเปรียบเทียบระบบเสียง โครงสร้าง และความหมายของภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศที่เรียน ตลอดจนรู้แหล่งที่มาของเสียง เพื่อฝึกเลียนแบบให้ชำนาญ จนสามารถพูดภาษาต่างประเทศที่เรียนได้โดยอัตโนมัติ

ลักษณะสำคัญ

1. เน้นทักษะฟัง-พูดก่อน แล้วตามด้วยการสอนทักษะอ่าน-เขียน โดยในการสอนจะเน้นที่องค์ประกอบของภาษา คือเสียง ศัพท์ โครงสร้าง บทเรียนส่วนใหญ่จึงเป็นบทสนทนา และแบบฝึก (drill)

2. การสอนจะเน้นให้นักเรียนฝึกรูปประโยค ซึ่งมีคำศัพท์ โครงสร้าง เป็นแบบอย่างให้นักเรียนฝึกเลียนแบบ และท่องจำให้คล่อง ผู้เรียนจะถูกฝึกซ้ำ ๆ ในแต่ละรูปประโยค เพื่อให้สามารถโต้ตอบในภาษาต่างประเทศได้อย่างอัตโนมัติ

3. มีการเปรียบเทียบความเหมือน และความต่างระหว่างภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในด้านการออกเสียง คำศัพท์ และ โครงสร้าง ตลอดจนสอนให้ผู้เรียนทราบแหล่งกำเนิดของเสียง (articulation)

4. เน้นการใช้สื่อประกอบการสอน เช่น เครื่องวิทยุเทป ภาพ บัตรคำ แถบประโยค และสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาในห้องปฏิบัติการ ทางภาษา

5. ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการฝึกภาษาแก่ผู้เรียน หรือใช้เสียง
ของเจ้าของภาษาเป็นแบบในการฝึก

6. การสอนในห้องเรียน เน้นการโต้ตอบระหว่างครู และผู้เรียน
เนื่องจากมีความเชื่อตามแนวคิดของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรม
นิยมที่ว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่เกิดขึ้นจากสิ่ง
เร้า แล้วจึงมีการตอบสนองและสามารถสร้างพฤติกรรมที่พึง
ประสงค์ได้ โดยใช้การเสริมแรงทางบวก เช่น คำชมเชย รางวัล
คะแนน เป็นต้น

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของวิธีสอนแบบฟัง-พูด

1. ครูให้ผู้เรียนฟังแถบบันทึกเสียงบทสนทนา หรือครูอาจจะอ่านให้ฟังโดยผู้เรียนไม่ต้องเปิดหนังสือ
2. ครูให้ผู้เรียนพูดตามแถบบันทึกเสียง หรือครู ทีละประโยค หรือทีละตอน ไม่ยาวจนเกินไป พอที่ผู้เรียนจะจำได้ โดยให้ผู้เรียนฝึกพูดพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่ม และสุ่มเรียกผู้เรียนฝึกพูดเป็นรายบุคคล ตามบทสนทนาที่กำหนดให้

3. ให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น หลังจากนั้นแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 ฝ่าย ให้แต่ละฝ่ายเป็นคู่สนทนากัน แล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกภาษาเป็นคู่ ๆ โดยผู้เรียนต้องพยายามจำบทสนทนาให้ได้ เพื่อให้การฝึกพูดเป็นไปอย่างอัตโนมัติ

4. ให้ผู้เรียนฝึกตัดแปลงบทสนทนา โดยเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ โครงสร้างตามสถานการณ์ที่นักเรียนต้องการ หรือตามที่กำหนดให้

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive- Code Learning Theory)

มีความเคลื่อนไหวใหม่เกิดขึ้นในแวดวงนักภาษาศาสตร์ Noam Chomsky ไม่เห็นด้วยกับความคิดของนักจิตวิทยากลุ่ม พฤติกรรมนิยม และนักภาษาศาสตร์กลุ่ม โครงสร้าง Chomsky มีความคิดว่า ภาษาไม่ใช่การฝึก โครงสร้างภาษาจนเป็นนิสัย ภาษา ไม่ใช่พฤติกรรมที่เกิดจากการวางเงื่อนไข โดยการมีสิ่งเร้า แล้ว ตอบสนอง แต่กระบวนการที่จะก่อให้เกิดภาษาที่มีความซับซ้อน มากกว่านั้น

การฝึกภาษามิใช่ฝึกเพียงเพื่อให้แสดงพฤติกรรมทาง
ภาษาออกมา (mechanical drill) ได้เท่านั้น แต่ต้องเป็นการฝึก
อย่างเข้าใจความหมาย (meaningful drill) Chomsky เชื่อว่า การใช้
ภาษา ไม่ได้เกิดจากการฝึกซ้ำ ๆ หรือการเลียนแบบ แต่เกิดจาก
ความสามารถในการสร้างภาษาที่อยู่ภายในสมองของผู้เรียนเอง

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ
ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีทางจิตวิทยา และทฤษฎีทาง
ภาษาศาสตร์ที่สำคัญดังจะกล่าวต่อไป

ทฤษฎีทางจิตวิทยา

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจนี้ ได้
แนวคิดจากนักจิตวิทยา กลุ่มเกสทอลท์ (Gestalt Psychology) ซึ่ง
เชื่อว่าความรู้ในส่วนย่อย ๆ ของภาษาจะสามารถนำมารวมกันทำ
ให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาได้ในที่สุด

ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ ได้รับอิทธิพลมาจาก แนวความคิดของ Noam Chomsky ผู้นำเสนอ ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Generative Grammar) ซึ่งมีการวิเคราะห์ภาษาอย่างมีแบบแผน และให้ความสำคัญต่อความเข้าใจ โครงสร้างของภาษา หากผู้เรียนมีความเข้าใจ โครงสร้างไวยากรณ์จะเรียนรู้การใช้ภาษาได้ดี ความเชื่อตามแนวคิดนี้เชื่อว่าการเรียนรู้ทางภาษาเป็นกระบวนการอันซับซ้อนภายในสมองของมนุษย์

ดังนั้นวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ความเข้าใจ
นี้จึงให้ความสำคัญกับการสอน โครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษา
คำศัพท์ แก่ผู้เรียน ไปทีละเล็กทีละน้อยและเชื่อว่าความรู้ความ
เข้าใจ โครงสร้างหลักภาษาเหล่านั้น จะได้รับการสะสมในสมอง
และผ่านกระบวนการซับซ้อนบางอย่าง จนมีความสามารถรับรู้
และสร้างสรรค์ภาษาออกมาได้

วิธีสอนแบบนี้เชื่อในความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาของ
มนุษย์ว่ามาจากความเข้าใจความรู้ที่ได้รับมา มากกว่าความเชื่อที่ว่า
ภาษาเกิดจากการฝึกซ้ำๆ หรือเลียนแบบจากต้นแบบเพราะใน
บางครั้งคนเราอาจสร้างสรรค์ภาษาที่ตนเองไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย
ก็ได้

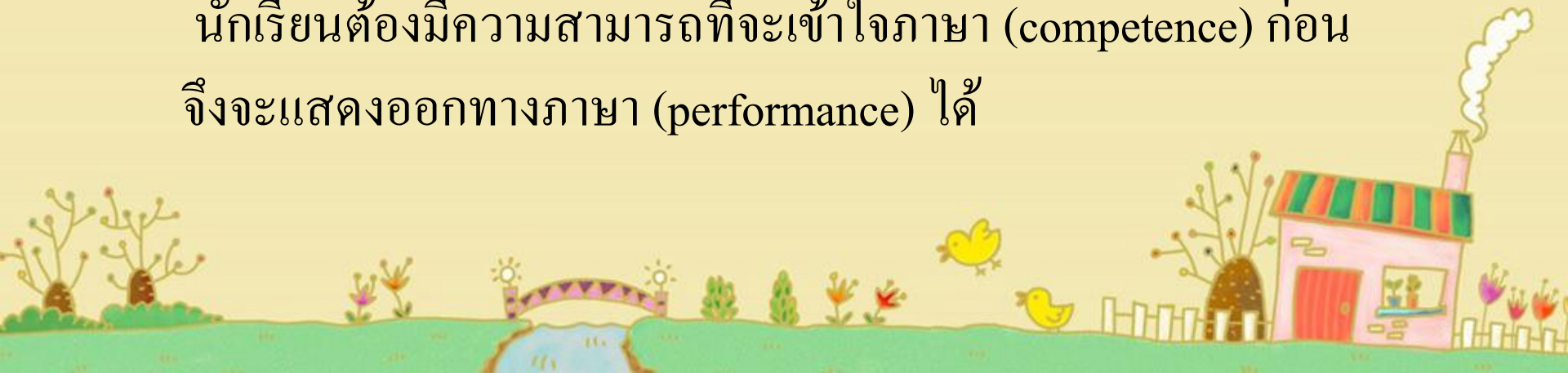

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจมี
ลักษณะที่คล้ายกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลตรงที่เน้นความ
เข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา และความหมาย แต่จะต่างกัน
ตรงที่ว่าวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจจะให้
ความสำคัญ และเน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์เพื่อนำไปสู่การใช้ภาษา
ไม่ใช่การท่องจำเพื่อแปลภาษา

ลักษณะสำคัญ

1. เน้นการฝึกทั้งทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยจะเอาทักษะใด ขึ้นก่อนก็ได้
2. สอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ โดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ช่วย เช่น รูปภาพ บัตรคำ แถบประโยค โครงสร้างตลอดจนการจัด บรรยากาศที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
3. ไม่เน้นการท่องจำแบบไร้ความหมาย แต่เน้นว่าการฝึกของ นักเรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษา (competence) ก่อน จึงจะแสดงออกทางภาษา (performance) ได้

4. บทเรียนจัดลำดับตามความยากง่ายของโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ โดยเรียงจากง่ายไปหายาก เช่น

Present Simple Tense ควรเรียนก่อน Present Perfect Tense

Present Continuous Tense ควรเรียนก่อน Present Perfect Continuous Tense เป็นต้น

5. แบบฝึกหัดเน้นเรื่องการสังเคราะห์เอาเนื้อหาย่อย ๆ เรื่องศัพท์ โครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนมาแล้วมาปะติดปะต่อกันแล้วให้นักเรียนใช้ความสามารถตอบ/แก้ปัญหาจากความรู้ความเข้าใจทั้งหมดด้วยตนเอง

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของ

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ

1. ให้นักเรียนอ่านข้อความ/บทสนทนา แล้วครูจะดึงศัพท์โครงสร้างทางภาษาจากเรื่องเหล่านั้นออกมาสอนเป็นส่วน ๆ
2. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกเรื่องคำศัพท์ โครงสร้างจนมีความเข้าใจในเรื่องย่อย ๆ เหล่านั้นเป็นอย่างดี แบบฝึกหัดไม่ได้เน้นความจำแต่เน้นความเข้าใจ หากผู้เรียนไม่มีความคิดรวบยอดในเรื่องเนื้อหาภาษาเหล่านั้นและ ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ก็จะทำแบบฝึกหัดไม่ได้

ตัวอย่าง
แบบฝึกหัดที่ 1

Complete the story with the appropriate words.

*Dr. Somchai Samsen ..... at Rama Hospital.....

Friday night.....Sunday morning.

(นักเรียนต้องใช้ความเข้าใจเรื่องไวยากรณ์และศัพท์ซึ่งเติมเข้าไป
แล้วต้องได้ใจความและไม่ผิดไวยากรณ์ภาษา)

3. ให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโต้ตอบ แต่งประโยคเพื่อนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น เมื่อเรียนเรื่อง Verb to be / Verb to do / Present Simple Tense ก็ฝึกพูดและเขียนเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เช่น When do you get up? I get up at 6 o'clock. เป็นต้น

4. จัดกิจกรรมเพิ่มเติมทางภาษาโดยใช้โครงสร้าง ศัพท์ที่เรียนมา อาจทำได้โดยการให้ออกมาพูดหน้าชั้น โดยครูมอบหัวข้อให้หรือคิดเองก็ได้ เช่น เรื่อง social network ผู้เรียนแต่ละคนก็อาจไม่ได้พูดสิ่งที่เหมือนกันแล้วแต่ใครจะสร้างสรรค์ภาษาอย่างไร หรืออาจให้เขียนแต่งเรื่องจากภาพที่กำหนดให้

วิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

Tracy Terrell และ Stephen Krashen ได้นำเสนอความคิดเรื่องวิธีการตามแนวทฤษฎีธรรมชาติในปี 1983 วิธีการสอนแบบนี้ได้รับการพัฒนามาจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องการรับรู้ภาษาแรกของเด็ก ๆ วิธีการสอนแนวนี้ เชื่อว่านักเรียนควรรับรู้ภาษาที่ตนเองจะเรียน อย่างเป็นธรรมชาติก่อนที่พวกเขาจะเรียนรู้ภาษานั้น ปัจจัยทางอารมณ์ อันได้แก่ บรรยากาศในชั้นเรียน ความวิตกกังวลของนักเรียน ตัวครู ล้วนแต่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึงการเรียนภาษา

Stephen Krashen ได้นำเสนอสมมุติฐาน 5 ประการ ในการ
รับรู้ภาษาที่สอง (second language acquisition)

1. สมมุติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้และการเรียนรู้
ภาษาที่สอง (The Acquisition / Learning Hypothesis) สมมุติฐานข้อนี้
ได้ให้ความแตกต่างของคำศัพท์ 2 คำ คือ คำว่า การรับรู้ (acquisition)
และการเรียนรู้ภาษา (learning) ว่ามีความแตกต่างกัน

2. สมมุติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis) สมมุติฐานนี้ได้บอกให้ทราบถึงประโยชน์ของการรับรู้ทางภาษา (acquisition) ซึ่งแตกต่างจากประโยชน์ของการเรียนรู้ภาษา (Learning) กล่าวคือ การรับรู้ทางภาษาจะช่วยให้นักเรียนสามารถนำกฎเกณฑ์หลักภาษา มาตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา

3. สมมุติฐานเกี่ยวกับลำดับในการรับรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมุติฐานข้อนี้ได้อธิบายให้ทราบว่า การรับรู้ทางภาษานั้นเป็นไปอย่างมีลำดับตามธรรมชาติ กล่าวคือ นักเรียนต้องมีการรับรู้โครงสร้างบางเรื่องก่อนการรับรู้โครงสร้างอื่น ๆ และลำดับของการรับรู้ภาษานี้ จะเกิดขึ้นคล้าย ๆ กันใน นักเรียนทุก ๆ คน

4. สมมุติฐานเกี่ยวกับการป้อนข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis)
สมมุติฐานข้อนี้กล่าวว่า สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ในการรับรู้ภาษาที่
สอง คือ การป้อนข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ (comprehensible
input)

การที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่สองได้นั้น เนื้อหาสาระของ
บทเรียน ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ เป็นเรื่อง que ผู้เรียน
สนใจ หรือเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

ทั้งนี้สิ่งที่เป็นข้อมูลทางภาษาป้อนให้แก่ผู้เรียนนั้น ไม่ใช่มีเพียง “ตัวหนังสือ” “เสียง” หรือ “กฎเกณฑ์ใหม่ทางภาษา” และ “คำศัพท์” เท่านั้น หากแต่ยังมีท่าทาง หรือบริบททางภาษา (context) ที่ผู้เรียนควรรู้อีกด้วย เพื่อให้ข้อมูลที่ป้อนให้กับนักเรียนเป็นที่เข้าใจได้

5. สมมุติฐานเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการรับรู้ภาษาที่สอง (The Affective Filter Hypothesis) อุปสรรคที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองก็คือ อารมณ์ และจิตใจ ของผู้เรียน องค์ประกอบด้านอารมณ์ และจิตใจ ได้แก่ แรงจูงใจการเรียนรู้ (motivation) ความเชื่อมั่นในตนเอง (self-confidence) และความวิตกกังวล (anxiety) ที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แม้นักเรียนจะได้รับการป้อนข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ แต่ถ้านักเรียนมีความวิตกกังวล ขาดแรงจูงใจ และขาดความเชื่อมั่น ในการเรียนภาษาที่สอง จะส่งผลทางลบโดยตรงต่อการเรียนของนักเรียน

ลักษณะสำคัญ

1. การเรียนการสอนเน้นการให้ข้อมูลทางภาษาที่มีความหมายต่อผู้เรียน และผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (comprehensible input) กล่าวคือ สิ่งที่นำมาให้ผู้เรียนเรียนต้องมีความเหมาะสมกับวัย ความต้องการและมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน ไม่ควรง่ายเกินไป และไม่ควรรายเกินไป

2. ผู้เรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูด จนกว่าผู้เรียนจะมีความพร้อมที่จะพูด ดังนั้นในช่วงแรก ๆ จะเน้นให้ผู้เรียนฟังเป็นส่วนใหญ่ ในช่วงที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบคำสั่งของครู โดยการแสดงออกอย่างอื่นที่ไม่ใช่ภาษาพูด เช่น การตอบโต้ด้วยท่าทาง (Total Physical Response) ภาษาใช้ (mime) หรือใช้อุปกรณ์อื่น ๆ ช่วย

3. การเรียนการสอนตามวิธีนี้เน้นการสร้างแรงจูงใจ (Motivation) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง (self-confidence) และลดความวิตกกังวล (anxiety) ในการเรียน

4. เป็นวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (learner-centred) ครูมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ป้อนข้อมูลทางภาษา และจัดสภาพการเรียนการสอนให้สนุกสนาน

5. วิธีการสอนนี้ เน้นการสอนภาษาแบบการรับรู้ภาษามากกว่าการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ ผู้เรียนเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เป็นทางการ ผู้เรียนเรียนแบบไม่รู้ตัว โดยอาศัยสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น เกมทางภาษา หรือเพลง เป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และเป็นคู่

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของ วิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

1. การเรียนการสอนเริ่มจากการที่ครูออกคำสั่งง่าย ๆ ให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยการตอบสนองด้วยกิริยาท่าทาง (Total Physical Response) เช่น

Turn around.

Raise your right hand.

2. ใช้วิธี Total Physical Response (TPR) เพื่อสอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย สอนตัวเลข และคำแสดงลำดับในภาษาต่างประเทศที่เรียน เช่น

Lay your right hand on your head.

Put both hands on your shoulders.

First touch your nose, then stand up
and turn to the right three times.

3. นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียน โดยใช้วิธีการออก
คำสั่ง เช่น

Pick up a ruler and put it under the book.

Touch a wall and go to the door and knock three times.

4. ใช้คำศัพท์ที่บรรยายลักษณะทางกายภาพประกอบกับคำศัพท์เกี่ยวกับการแต่งกาย เพื่อบรรยายลักษณะของเพื่อนนักเรียนในชั้นเรียนแทนการเรียกชื่อ ครูใช้บริบททางภาษาและสิ่งต่าง ๆ ที่มองเห็นในการบอกความหมายของคำศัพท์ให้ชัดเจนขึ้น เช่น ในการอธิบายความหมายของคำศัพท์ hair long และ short ก่อนการบรรยายลักษณะของนักเรียนคนหนึ่ง

ครูพูดต่อว่า Class, look at **Barbara**. She has long Brown hair. Her hair is long and brown. Her hair is not short. It is long. (ครูใช้ภาษาท่าทางประกอบพร้อมทั้งชี้ไปที่ผมจริง ๆ ของ **Barbara**) ครูอาจถามต่อว่า What's the name of the student with long brown hair? หรือ What's the name of the student sitting next to the boy with short hair and glasses?

5. ใช้วัสดุ สื่อการเรียนการสอนประกอบการเรียนการสอน ซึ่ง
มักจะเป็นรูปภาพจากนิตยสารต่าง ๆ เพื่อช่วยนำเสนอศัพท์ใหม่
เช่น ครูนำเสนอภาพต่าง ๆ ทีละภาพ ในแต่ละภาพสามารถสอน
คำศัพท์ใหม่ได้ 1-5 คำ ครูส่งภาพไปให้ผู้เรียนคนหนึ่ง หน้าทีของ
นักเรียนคนอื่น ๆ คือ จำชื่อของนักเรียนคนนั้นไว้ ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

ครู : Tom has the picture of the sailboat. Joan has the picture of the family watching television.

หลังจากนั้นครูจะถามคำถามว่า :

- Who has the picture of the sailboat?
- Does Susan or Tom have the picture of the people on the beach?

คำตอบที่นักเรียนตอบเป็นเพียงชื่อของบุคคลเท่านั้นซึ่งไม่ใช่คำตอบที่ยาก

6. ใช้รูปภาพร่วมกับ Total Physical Response (TPR) เช่น ครูสั่งว่า:

Jim, find the picture of the little girl with her dog and give it to the woman with the pink blouse.

หาก Jim ปฏิบัติตามได้ถูกต้องย่อมแสดงว่า Jim เข้าใจ
ความหมายของข้อมูลภาษาที่ครูป้อนให้

7. ใช้การสังเกตรูปภาพ ร่วมกับการปฏิบัติตามคำสั่ง และประโยค
เงื่อนไข เช่น

If there is a woman in your picture, touch your right shoulder.

แม้ว่าในขั้นตอนการเรียนการสอนอาจจะไม่มีสูตรสำเร็จ
ที่แน่นอนตายตัว แต่หัวใจของวิธีสอนตามแนวทฤษฎีนี้ คือ การ
ป้อนข้อมูลทางภาษาให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน

โดยข้อมูลทางภาษาที่จะป้อนแก่ผู้เรียนนั้นต้องอยู่ใน
ความสนใจของผู้เรียน และควรมีระดับสูงกว่าความสามารถของ
ผู้เรียนเล็กน้อย Krashen เรียกระดับความสามารถนี้ว่า ระดับ $i+1$
กล่าวคือ i แทนระดับความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่แล้ว และ
 $i+1$ แทนระดับความสามารถที่เหนือกว่าระดับความสามารถจริง
ของผู้เรียนเล็กน้อย

วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) (The Total Physical Response Method)

วิธีนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ โดยจะยังไม่เร่งรัดให้ผู้เรียนพูดในระยะเริ่มแรกของการเรียนรู้ James J. Asher นักจิตวิทยาการศึกษาแห่งมหาวิทยาลัย San Jose ได้คิดวิธีการสอนนี้ขึ้น โดยเน้นหลักสำคัญ 3 ประการ คือ

- 1) ควรพัฒนาความเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดก่อนที่จะพัฒนาการพูด
- 2) ควรพัฒนาความเข้าใจด้วยการให้ฟังแล้วปฏิบัติตาม
- 3) ไม่ควรบังคับให้ผู้เรียนพูด เนื่องจากเมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายและกลไกทางภาษาแล้ว ผู้เรียนจะพัฒนาการพูดได้เอง

การปฏิบัติ เป็นหัวใจของการสอนวิธีนี้ เพราะว่าคนที่
ผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยความเข้าใจจะทำให้ผู้เรียนจดจำการเรียนรู้
ได้นานกว่า การสอนจึงควรเริ่มต้นจากทักษะการฟัง แล้วตามด้วย
การปฏิบัติทันที โดยครูออกคำสั่งและแสดงท่าทางไปพร้อมๆกับ
ผู้เรียนด้วย ในระยะต้นๆ ควรเป็นคำสั่งง่ายๆ จากนั้นลักษณะของ
คำสั่งอาจเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องการการมี
สมาธิในการฟังก่อนเพื่อให้เข้าใจ ยิ่งประโยคคำสั่งยาว ก็ยิ่งต้อง
ตั้งใจฟังเพื่อทำความเข้าใจให้ดี มิฉะนั้นจะปฏิบัติตามไม่ถูก เมื่อ
ผู้เรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามได้แล้ว จึงค่อยฝึกพูด อ่าน
และเขียนทีหลัง

ลักษณะสำคัญ

การเรียนแบบนี้ผู้เรียนจะไม่เครียด เนื่องจากยังไม่ต้องถูกบังคับให้พูดในอันดับแรก ผู้เรียนเริ่มต้นด้วยการเป็นผู้ฟัง จะเริ่มพูดเมื่อฟังจนเข้าใจและปฏิบัติตามได้แล้ว จึงจะถือว่าพร้อมที่จะพูด การพูดอาจเริ่มโดยให้ผู้เรียนฝึกเป็นผู้ออกคำสั่งแทนครู จากนั้นก็คิดประโยคคำสั่งด้วยตนเอง ภาษาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเน้นที่ภาษาพูด โดยเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่นๆ โดยอิงอยู่กับประโยคคำสั่ง ทักษะอ่าน และเขียนเป็นทักษะที่ตามมาทีหลังการฟังและการพูด

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของ

วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ครูพูดคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้น โดยแสดงท่าทางประกอบ ให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง คำสั่งละ 2-3 ครั้ง ให้ผู้เรียนฟังพร้อมทั้งแสดงท่าทางไปพร้อมๆกับครู ในขั้นตอนนี้ หลังจากที่สังเกตเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งแล้ว ครูพูดคำสั่งต่อไป โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติ โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู อาจให้ผู้เรียน 3-4 คนอาสาออกมาปฏิบัติตามคำสั่ง ทำเช่นนั้นหลายๆครั้ง โดยผู้เรียนไม่ต้องพูดอะไรเลย แล้วให้ผู้เรียนทั้งชั้นปฏิบัติ และเลือกผู้เรียนเป็นรายบุคคลให้ปฏิบัติ

2. เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนตอนแรกแล้ว ครูจะเริ่มคำสั่งใหม่และปฏิบัติเช่นเดิม ดั้งชั้นตอนที่ 1 หากผู้เรียนปฏิบัติถูกต้อง ครูเสริมแรงด้วยการกล่าวคำชมเชย แต่หากยังทำตามคำสั่งไม่ถูกต้อง ครูอาจออกคำสั่งซ้ำ หรืออาจต้องทำท่าทางเป็นตัวอย่างใหม่ หรือให้ผู้เรียนทั้งชั้นแสดงท่าทางประกอบพร้อมกัน (ในกรณีรายบุคคลที่ยังทำไม่ถูก)

3. ครูเขียนคำสั่งต่างๆที่ได้แสดงท่าทางไปแล้วนั้นบนกระดาน (หรือครูอาจเขียนมาแล้วในแถบประโยค แล้วนำมาคิดทีละประโยค) ในการเขียนคำสั่งหรือคิดแถบประโยคแต่ละครั้ง ครูจะออกเสียงคำสั่งและแสดงท่าทางนั้นๆให้ผู้เรียนดูด้วย เพื่อให้ผู้เรียนจะได้เชื่อมโยงความเข้าใจที่มีในภาษาพูดจากขั้นตอนแรก กับภาษาเขียนในขั้นตอนนี้

4. ให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำสั่งต่างๆ บนกระดาน

5. ให้ผู้เรียน 3-5 คนอาสาออกมาเป็นผู้ออกคำสั่งบ้าง เพื่อให้ผู้เรียน
ทั้งชั้น หรือ รายบุคคลปฏิบัติตาม

6. ครูอธิบายรูปประโยคคำสั่งที่สอนไป และอธิบายเสริมคำศัพท์
และไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับประโยคที่สอนไป

7. ให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์และประโยคต่างๆ ลงในสมุด อาจมี
กิจกรรมเสริมโดยการเล่นเกม เช่น Simon Says หรือแสดงบทบาท
สมมุติ หรือให้แบบฝึกหัด เขียนตามคำบอก (Dictation) โดยให้ดู
จากท่าทางแล้วเขียนลงในสมุดเป็นประโยค เป็นต้น

วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia Method)

ผู้เรียนควรเรียนด้วยความสนุกสนาน ผ่อนคลายทางจิต การจัดห้องเรียนควรให้มีบรรยากาศที่สะดวกสบาย ที่นั่งไม่แออัด เก้าอี้ นั่งสบาย ภายในห้องเรียนมีภาพ มีป้ายนิเทศน์ที่จัดไว้ให้ผู้เรียนได้มอง อ่านเมื่อสบายใจ ถ้าผู้เรียนอยู่ในห้องเรียนด้วยความสบายใจ ยอมรับและเชื่อฟังครู จะทำให้เขามีความมั่นใจในการเรียนมากขึ้น

เพราะผู้เรียนจะจดจำข่าวสารข้อมูลได้ดีจากผู้ที่เขาศรัทธา
ครูจึงพึงปฏิบัติตนให้ผู้เรียนไว้วางใจ เป็นที่พึ่งพิง ไม่สร้างความกังวล
ให้ผู้เรียน กิจกรรมทางภาษาที่เน้นการสื่อสาร เน้นสภาพแวดล้อมที่
เป็นจริงในการใช้ภาษา เช่นการแสดงละคร การฟังบทสนทนาโดยมี
ดนตรีเบาๆประกอบ การร้องเพลง

ลักษณะสำคัญ

วิธีสอนแบบนี้เป็นการ โน้มน้าวจิตใจให้ผู้เรียนรู้สึกสบาย ไม่มีการบังคับ ด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนจะได้ใช้พลังสมองที่มีอยู่สร้างการจดจำได้อย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกใช้ภาษาอาจทำเป็นกลุ่มก่อน จะไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนทำเป็นรายบุคคล หากไม่มีความพร้อม การแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนจะไม่กระทำอย่างทันทีทันใด แต่จะเน้นให้ผู้เรียนสื่อสารในสิ่งที่ต้องการเป็นหลัก สำหรับข้อผิดพลาดนั้น ครูจะนำสิ่งที่ถูกต้องมาสอนในการสอนครั้งต่อไป การประเมินผลผู้เรียนเน้นที่การแสดงออก ไม่ใช่วัดด้วยวิธีการทดสอบอย่างเป็นทางการเท่านั้น

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้การสอนของวิธีสอนแบบชักชวน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียน อาจทำโดยการทักทาย และชักชวนให้ผู้เรียนเลือกชื่อใหม่เป็นภาษาต่างประเทศ และเดินสนทนาทักทายกันตามอัธยาศัย หรือ อาจใช้วิธีเล่นเกมทบทวนความรู้เดิมก่อนการเรียนก็ได้
2. ครูอ่านบทสนทนา (หรือบทอ่าน) ที่ต้องการสอนให้ผู้เรียนฟัง แล้วอธิบายสิ่งที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง โดยอาจจะถามตอบ โดยใช้ภาษาของผู้เรียน (ภาษาไทย) ก็ได้ เพื่อผู้เรียนจะได้ไม่เครียด

3. ครูอ่านบทสนทนา (หรือบทอ่าน) ให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง โดยครูอ่านนำแล้วผู้เรียนอ่านตาม โดยมีเพลงประกอบเบาๆ

4. ครูอ่านบทสนทนา (หรือบทอ่าน) ให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่งโดยให้ผู้เรียนนั่งฟังในท่าที่สบายๆ อาจจะดูบทสนทนา (หรือบทอ่าน) หรืออาจจะหลับฟังแล้วใช้จินตนาการตามก็ได้

5. ครูจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกเพื่อเสริมเนื้อหาจากบทสนทนา โดยการร้องเพลง เล่นเกม แสดงบทบาทสมมุติ นอกจากการฝึกพูดแล้วอาจฝึกเขียนเสริมก็ได้แล้วแต่คุณลักษณะของครู

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

เนื่องจากความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ศัพท์ ที่ดีพอแต่เพียงอย่างเดียว นั้น ไม่สามารถทำให้นักเรียนมีการสื่อสารที่แท้จริงได้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า การใช้ภาษาในการสื่อสาร นั้น ไม่ได้อาศัยความรู้ความเข้าใจในเรื่องตัวเนื้อหาการเพียงอย่างเดียว แต่นักเรียนต้องเข้าใจถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษา หน้าที่ในการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามกาลเทศะ และเป็นที่ยอมรับของสังคมด้วย

วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ มีแนวคิดว่าเป็นเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาคือเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร(communicative competence)นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์กาลเทศะ รู้ว่าภาษาแบบใด ควรหรือไม่ควรใช้ ในแต่ละโอกาส

ความสามารถทางการสื่อสาร (communicative competence)

1. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (linguistic or grammatical competence) นักเรียนจะต้องมีความเชี่ยวชาญด้านกฎเกณฑ์ของภาษา คำศัพท์ รูปประโยค การออกเสียง การสะกดคำ ทั้งที่เป็นภาษาพูด (verbal) และที่ไม่ใช่ภาษาพูด (nonverbal)

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (sociolinguistic competence) นักเรียนจะต้องแยกแยะภาษาที่ใช้ในสังคมที่แตกต่างกันได้ว่า เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ ใครพูดกับใคร ระดับเสียงแบบใด เช่น นักเรียนคนหนึ่ง เมื่อพูดกับเพื่อนก็ใช้ภาษาแบบหนึ่ง แต่เมื่อพูดกับครูภาษาก็จะเปลี่ยนไป เป็นต้น

3. ความสามารถด้านการสัมพันธ์ของข้อความ (discourse competence) เป็นความสามารถในการที่จะรวม และตีความ รูปประโยค และความหมาย เพื่อให้ได้ใจความโดยรวม ของข้อความที่พูดหรือเขียน ความสามารถด้านนี้ประกอบด้วยกฎเกณฑ์ 2 ส่วน คือ

3.1 การสัมพันธ์ของข้อความระดับประโยค (cohesion) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงข้อความตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โดยใช้เครื่องมือสัมพันธ์ของข้อความในระดับประโยค (cohesion devices) ต่าง ๆ เช่น การใช้คำสรรพนาม การใช้คำเชื่อม (transition words) หรือการใช้โครงสร้างประโยคคู่ขนาน (parallel structure)

3.2 การสัมพันธ์ของข้อความในระดับสูงกว่าประโยค (coherence) ซึ่งเป็นการเรียบเรียง จัดการกับความหมายของข้อความทั้งหมด เช่น การซ้ำคำ (repetition) ความสัมพันธ์กลมกลืน (consistency) และความสอดคล้องกันของความคิด (relevance of ideas)

4. ความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence or pragmatic competence) นักเรียนจะต้องสามารถใช้กลวิธีต่าง ๆ นานา เพื่อให้การสื่อสารของตนเองประสบความสำเร็จ ในกรณีที่ไม่มีความรู้ ความสามารถทางภาษาอย่างเพียงพอ อาจต้องใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูด การขยายความด้วยคำศัพท์อื่น ๆ แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้

ตัวอย่าง

นักเรียนไม่รู้ว่าเครื่องทำลายเอกสารใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำใด แต่นักเรียนบอกว่า the machine which destroys papers หรือบอกว่า the paper destroyer (ที่ถูกศัพท์คำนี้คือ a shredder หรือ a paper shredder) ก็ถือว่านักเรียนมีความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมายแล้ว

ลักษณะสำคัญ

1. มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริง (use) มากกว่าการสอนวิธีการใช้ภาษาตามหลักภาษา (usage) และให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) มากกว่าความถูกต้องแม่นยำในการใช้ภาษา (accuracy) ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าวิธีการสอนนี้ละเลยการสอนหลักไวยากรณ์ เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิด ๆ ครูก็จะเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดในช่วงเวลาที่เหมาะสม ไม่เข้าไปขัดจังหวะนักเรียนทันที ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา หรือการสื่อสารของนักเรียนหยุดชะงัก และการแก้ไขครูจะแก้ไขเฉพาะสิ่งที่สำคัญ ๆ และสิ่งที่ผิดพลาดบ่อย ๆ เท่านั้น

2. มุ่งเน้นการเรียนการสอนทั้ง 4 ทักษะ แบบบูรณาการ (integrated skills) ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งฝึกนักเรียนให้มีทักษะทางภาษาในการติดต่อสื่อสาร

3. มุ่งเน้นให้นักเรียนมีบทบาทในการฝึกภาษาเป็นสำคัญ โดยมีครูเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรม และเป็นผู้ช่วยให้การฝึกภาษาดำเนินต่อไป ระหว่างนักเรียนด้วยกัน ในลักษณะของกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่ นอกจากนี้ ครูเป็นผู้ร่วมสื่อสาร (co-communicator) ในบางสถานการณ์เพื่อเป็นตัวอย่างในการฝึกภาษาแก่นักเรียน

4. มุ่งเน้นการสอนหน้าที่ทางภาษา (functions) มากกว่าการสอนรูปแบบทางภาษา (forms) เพราะอาจมีรูปแบบทางภาษาหลายอย่างที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน การสอนที่มุ่งเน้นหน้าที่ของภาษานี้จะช่วยให้นักเรียนได้ทราบว่าตนเองมีความประสงค์ในการสื่อสารอย่างไร เช่น นักเรียนอยากจะแนะนำตนเอง หน้าที่ของภาษาที่นักเรียนต้องใช้คือ การแนะนำตนเอง (self-introduction) รูปแบบภาษาอาจมีหลายอย่างที่นักเรียนสามารถเลือกมาใช้ได้ คือ

ตัวอย่างรูปแบบภาษาหลายแบบ

- ❖ My name is .....
- ❖ I am .....
- ❖ May I introduce myself? I am .....
- ❖ I'd like to introduce myself. My name is .....
- ❖ Let me introduce myself. I am .....

5. ลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คือ กิจกรรมการเรียนรู้การสอนทุกกิจกรรมต้องเป็นไปเพื่อการสื่อสารไม่ว่าจะเป็น การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมุติ การแก้ปัญหา การอภิปราย การมุ่งงานปฏิบัติ กิจกรรมที่เป็นการสื่อสารที่แท้จริงต้องมีลักษณะเหมือนกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมากที่สุด ได้แก่กิจกรรมต่อไปนี้

5.1 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (information gap)
การใช้ภาษาในชีวิตจริงนั้นเป็นการค้นหาข้อมูลในส่วนที่ตนเองยังไม่ทราบหรือยังมีไม่ครบสมบูรณ์ จึงมีการซักถามจากบุคคลอื่นตามความต้องการของแต่ละบุคคล กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไปนี้จึงเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

กล่าวคือ นักเรียนจะฝึกภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อหา
ข้อมูลที่ตนเองยังไม่มีจากเพื่อน ๆ ทำให้นักเรียนไม่รู้ลึกเบือในการ
ฝึกภาษา ตรงกันข้ามกับการฝึกภาษาตามรูปแบบที่กำหนดให้ที่
นักเรียนจะได้ฝึกตามรูปประโยคที่นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว ซึ่ง
เป็นสิ่งที่ไม่เป็นจริงตามธรรมชาติของการใช้ภาษาใน
ชีวิตประจำวันของนักเรียน

การฝึกภาษาแบบที่นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว และแบบหาข้อมูลที่ขาดหายไป

กิจกรรมการฝึกภาษาตามรูปแบบ ประโยค

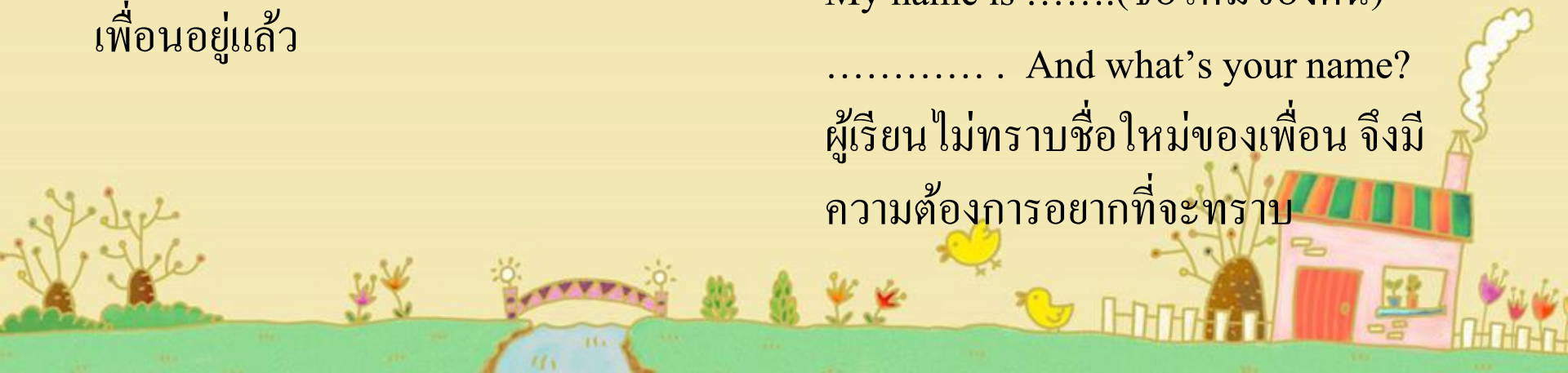
(นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว)

1. การถามชื่อเพื่อนในชั้นเรียนตามรูปแบบประโยคที่กำหนดให้ว่า My name is.....
And what's your name? ส่วนใหญ่ผู้เรียนห้องเดียวกันจะทราบชื่อ สกุล ของเพื่อนอยู่แล้ว

กิจกรรมฝึกภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ขาด หายไป

(ไม่ทราบคำตอบล่วงหน้า)

1. ครูแจกบัตรชื่อใหม่ให้ผู้เรียนแต่ละคนแล้วให้แนะนำตนเองพร้อมถามชื่อของเพื่อนตามรูปแบบประโยคที่เรียนมาแล้วว่า My name is .....(ชื่อใหม่ของคุณ)
..... . And what's your name?
ผู้เรียนไม่ทราบชื่อใหม่ของเพื่อน จึงมีความต้องการอยากที่จะทราบ

การฝึกภาษาแบบที่นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว และแบบหาข้อมูลที่ขาดหายไป

กิจกรรมการฝึกภาษาตามรูปแบบ
ประโยค

(นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว)

2. การถามตอบราคาสินค้าซึ่งระบุชื่อสินค้า
และราคาไว้ให้แล้ว ผู้เรียนปลัดกันถามตอบ
ตามข้อมูลที่ทราบอยู่แล้วในหนังสือ

กิจกรรมฝึกภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ขาด
หายไป

(ไม่ทราบคำตอบล่วงหน้า)

2. การถามตอบราคาสินค้า โดยผู้เรียนแต่ละคน
มีรายการสินค้าเดียวกัน แต่ไม่ทราบราคาสินค้า
บางรายการ จึงถามข้อมูลในรายการที่ตนเองยังไม่
ทราบ จากเพื่อน

การฝึกภาษาแบบที่นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว และแบบหาข้อมูลที่ขาดหายไป

กิจกรรมการฝึกภาษาตามรูปแบบ ประโยค

(นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว)

3. การถามที่ตั้งของสถานที่และการถามทิศทาง
เพื่อไปยังสถานที่ ผู้เรียนผลัดกันถามตอบ

Where is the ... (สถานที่)...? หรือ How can I
get to... (สถานที่)...? โดยที่ผู้เรียนต่างก็มีภาพ
แผนผังเมืองและชื่อสถานที่เดียวกันอยู่แล้ว

กิจกรรมฝึกภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ขาด หายไป

(ไม่ทราบคำตอบล่วงหน้า)

3. การถามที่ตั้งของสถานที่และการถามทิศทาง
เพื่อไปยังสถานที่ ผู้เรียนผลัดกันถามตอบ

Where is the ... (สถานที่)...? หรือ How can I
get to... (สถานที่)...? โดยที่ผู้เรียนคนที่ 1 และ
ผู้เรียนคนที่ 2 ต่างก็มีภาพแผนผังเมืองเดียวกัน
แต่ชื่อสถานที่ในแผนผังนั้นมีกำหนดชื่อไว้บ้าง
ไม่ได้เปิดเผยทั้งหมด ผู้เรียนทั้งสองคนต่าง
ต้องการทราบข้อมูลที่ขาดหายไปของตนใน
ขณะที่คู่สนทนาที่มีข้อมูลนั้น

การฝึกภาษาแบบที่นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว และแบบหาข้อมูลที่ขาดหายไป

กิจกรรมการฝึกภาษาตามรูปแบบ
ประโยค

(นักเรียนทราบคำตอบอยู่แล้ว)

4. การสนทนาถามตอบระหว่างหมอกับคนไข้ที่
ผู้เรียนคู่สนทนาต่างมีบทสนทนาเดียวกันอยู่ใน
มือ แล้วอ่านบทสนทนาตามบทเฉพาะส่วนที่
เป็นของตนเอง

กิจกรรมฝึกภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ขาด
หายไป

(ไม่ทราบคำตอบล่วงหน้า)

4. การสนทนาระหว่างผู้เรียน 2 คนซึ่งคนหนึ่ง
ถูกกำหนดสถานการณ์ให้เป็นหมอ อีกคนเป็น
คนไข้และรู้ว่าตนเองเป็นโรคอะไร โดยที่หมอ
หมอไม่รู้ ต้องสอบถามอาการ

5.2 กิจกรรมตัวเลือก (choice) ผู้เรียนต้องมีโอกาสเลือกใช้รูปแบบภาษาอันหลากหลายในการสื่อสาร (choice of language forms) และมีโอกาสเลือกที่จะสื่อสารในสิ่งที่ตนเองต้องการ (choice of content) เช่น ผู้เรียนเลือกที่จะชักชวนเพื่อนไปรับประทานอาหารที่ร้าน McDonald ผู้เรียนสามารถเลือกใช้รูปแบบภาษาดังต่อไปนี้

รูปแบบภาษาที่สามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม

- Let's go to McDonald.
- Why don't we go to McDonald?
- Should we go to McDonald?
- How about going to McDonald this afternoon?

ในการเลือกใช้รูปแบบภาษารูปแบบใดในการสื่อสารนั้น
ยังต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของภาษากับบทบาท (role) ของผู้
สื่อสารทั้งสองฝ่าย และความเหมาะสมของสถานการณ์ขณะที่พูด
อีกด้วย

การให้ผู้เรียนฝึกตามวิธีสอนนี้ จึงไม่ใช่การฝึกรูปแบบ
ภาษาที่ตายตัว แต่จะฝึกการใช้ภาษาหลาย ๆ รูปแบบ (forms) ในแต่
ละหน้าที่ของภาษา (functions) เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ตามความ
ต้องการ

5.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ผู้เรียนต้องมีโอกาสทราบว่าการสื่อสารของตนเองประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการสื่อความหมาย อาจจะทำให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดงท่าทางว่าเข้าใจ หรือไม่เข้าใจข้อมูลที่สื่อสาร เพื่อให้ผู้ที่สื่อสารทราบว่าสิ่งที่เขาพูด (เขียน) นั้นผู้ฟัง (ผู้อ่าน) เข้าใจหรือไม่ ผู้สื่อสารต้องปรับปรุงอะไรบ้าง อาจจะต้องพูดซ้ำ หรือเปลี่ยนรูปแบบภาษาใหม่ อธิบายเพิ่มเติม หรือใช้ท่าทางประกอบ ทั้งนี้เพื่อให้การสื่อสารสมบูรณ์ขึ้น เป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสารมากที่สุด

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ของ

วิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ชั้นนำเสนอเนื้อหา (presentation or introducing new language)
มักเริ่มจากทักษะในการรับสาร คือการฟัง หรือการอ่าน โดยครูจะ
นำเสนอเนื้อหาซึ่งมีปริบท หรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย โดยใช้ภาพ
การเล่าเรื่องให้ฟัง หรือการอ่านให้ฟัง เนื้อหาที่สอนนั้นควรมีทั้ง
คำศัพท์ และ โครงสร้าง ที่เคยเรียนมาแล้ว และเนื้อหาที่จะนำเสนอใหม่
แก่ผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เรียนได้บ้าง

จากนั้นครูจะกระตุ้นการเรียนรู้ (elicitation) ด้วยการใช้คำถามซึ่งไม่ได้เจาะจงรายละเอียดของเรื่องราวมากนัก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน แล้วจึงนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยบัตรคำ รูปภาพ ของจริง และนำเสนอโครงสร้างใหม่ด้วยแถบประโยคหรือตาราง เป็นต้น

2. ขั้นการฝึก (practice / controlled practice) ครูเป็นผู้นำในการฝึก โดยเน้นความถูกต้องของเนื้อหาภาษาเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ การฝึกในขั้นตอนนี้จะเป็นการฝึกแบบซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง หรือการฝึกแบบควบคุม ซึ่งครูต้องพยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างทั่วถึง ทั้งชั้น อาจให้ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก เป็นคู่ หรือฝึกเดี่ยว

อย่างไรก็ตาม ต้องมีข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ให้ผู้เรียน
ได้ทราบว่าการออกเสียง ความเข้าใจ การตอบคำถามของผู้เรียน
นั้น ประสบความสำเร็จหรือไม่และต้องมีการปรับปรุง แก้ไขส่วน
ใดบ้าง ในขั้นนี้ครูอาจมีกิจกรรมช่วยฝึกความพร้อมอุปกรณ์การ
สอน เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (production/free practice) ครูสามารถทำได้โดยการกำหนดสถานการณ์ในการใช้ภาษาขึ้นมาใหม่แก่ผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ที่ได้จากการฝึกแบบควบคุม ตามขั้นตอนที่ 2 มาประยุกต์ใช้ให้เหมือนกับลักษณะของการใช้ภาษาสื่อสารจริง ๆ ขั้นตอนนี้ถือว่าสำคัญมากเพราะผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถในการถ่ายโอนความรู้ (transfer) จากสิ่งที่ได้ศึกษามาแล้วสู่สิ่งใหม่ที่ต้องการสื่อสาร

ครูมีบทบาทเป็นผู้จัดกิจกรรม และสร้างสถานการณ์ ให้
ผู้เรียนเกิดความต้องการ (need) หรืออยากที่จะสื่อสารเพื่อหาข้อมูล
ที่ตนเองยังไม่ทราบ (information gap) โดยมีทางเลือก (choice) ที่
จะสื่อสารด้วยเนื้อหา หรือรูปแบบภาษาที่พิจารณาแล้วมีความ
เหมาะสม และในการฝึกภาษาต้องมีข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ให้
ผู้เรียนได้ทราบผลการปฏิบัติ หรือผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเอง

กิจกรรมที่อาจทำได้เพื่อการใช้ภาษาอย่างอิสระนี้ ได้แก่
การให้ใบงานที่ต้องการได้ข้อมูลเพิ่มเติม การแสดงบทบาทสมมติ
โดยมีผู้เรียนเป็นผู้คิดเองการอภิปราย หรือรายงานหน้าชั้นเรียน
หรือรายงานภายในกลุ่มย่อย เป็นต้น

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) (Concentrated Language Encounter)

วิธีการสอนนี้ ได้ผสมผสานแนวคิดจากทฤษฎีการสอนภาษา 5 แนวคิดหลัก ได้แก่

1. ทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งเป็นทฤษฎีการสอนภาษาที่เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับครู รวมทั้งเน้นการสอนภาษาแบบบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และเน้นการใช้ภาษาที่สามารถนำไปใช้ได้จริง

2. ทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) ซึ่งเป็นทฤษฎีการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสารที่ให้ผู้เรียนรับรู้อย่างมีความหมาย ได้รับปัจจัยป้อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) แต่ทำทนายให้ผู้เรียนสนใจใฝ่รู้ ภายใต้บรรยากาศ ที่ลดความวิตกกังวล และผ่อนคลาย

3. ทฤษฎีการสอนอ่าน (The Reading Approach) ซึ่งเป็นทฤษฎีการสอนภาษาที่เน้นการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด การเตรียมความพร้อมในการอ่าน อาศัยหลักการสอนอ่านทั้งสองแบบ คือ 1) แบบ Bottom Up Process เป็นการสอนอ่านที่เน้นองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น คำ วลี ประโยค ก่อนที่จะเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง และ 2) แบบ Top Down Process เป็นการเน้นความหมายของเรื่องโดยรวมก่อน โดยอาศัยการทำความเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน เคารความหมายจากคำชี้แนะ ภาพประกอบ และบริบททางภาษาอื่นๆ

4. ทฤษฎีการสอนภาษาตามแนววรรณฐาน (Genre-based Approach) ซึ่งเป็นทฤษฎีการสอนภาษาที่เน้นการพิจารณาจากลักษณะของเนื้อความ (text) เนื่องจากรูปแบบภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของเนื้อความแต่ละประเภท(text types) นั้น มีวรรณลักษณะของภาษา (genre) ซึ่งหมายถึง ลักษณะของโครงสร้างและลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ที่แตกต่างกันไปตามรูปแบบของการสื่อสาร

ตัวอย่างอรรถลักษณะของภาษา และรูปแบบภาษาที่ใช้ในแต่ละประเภท

1) การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ (Recount Genre) ลักษณะโครงสร้างของเรื่องจะเริ่มต้นด้วยบทนำแล้วเล่าเหตุการณ์ตามลำดับอย่างต่อเนื่อง และสรุปเรื่องก่อนจบ การใช้ภาษาจะมีคำวิเศษณ์ที่บอกเวลาของเหตุการณ์ ในอดีต (เช่น Last summer, During my vacation เป็นต้น) มีคำเชื่อมบอกลำดับเวลา (เช่น then, afterwards, after that, later, after....., before..... เป็นต้น) มักใช้ประโยครูปแบบ past tense

2) การรายงาน (Report Genre) เป็นการสื่อสารเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน ลักษณะ โครงสร้างของเรื่องจะเริ่มต้นด้วยบทนำ คือกล่าวถึงสภาพโดยทั่วไป ให้คำจำกัดความ แล้วบอกรายละเอียดของเรื่องราว หรือข้อมูลที่นำเสนอ เช่น บอกลักษณะ ชนิด ประเภท พฤติกรรม ผลผลิต ฯลฯ ลักษณะการใช้ภาษา ใช้คำกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง มักใช้ประโยครูปแบบ present simple tense

3) การอธิบาย (Explanation Genre) เป็นการสื่อสารที่เกี่ยวกับสาเหตุ กระบวนการ ขั้นตอนของเหตุการณ์ ปรากฏการณ์ต่างๆ ผู้สื่อสารจะให้รายละเอียดของเหตุการณ์ หรือขั้นตอน บอกเหตุและผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ผลเป็นอย่างไร ดังนั้น รูปแบบภาษามักมีคำเชื่อมที่บอกสาเหตุ (เช่น cause, because, since, for, due to, owing to, as) และคำเชื่อมที่บอกผล (เช่น as a result, consequently, thus, therefore, thereby, so) เป็นต้น มักใช้ประโยครูปแบบ present simple tense

5. ทฤษฎีโครงสร้างประสบการณ์เดิม (Schema Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ชี้ให้เห็นความสำคัญของความรู้เดิม โดยอิงทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา Barlett, 1932 ได้ใช้คำว่า โครงสร้างประสบการณ์เดิม (Schema) ในการบรรยายชนิดของข้อมูลที่นักศึกษาทบทวนจากความทรงจำของตนเอง โดย Barlett อธิบายว่าการที่นักศึกษาระลึกถึงข้อมูลภายหลังจากการอ่านข้อความไปแล้วนั้น ไม่ใช่เป็นการสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่ แต่เป็นการสร้างเรื่องขึ้นมาจากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เดิม หรือจากเรื่องที่อ่าน

โครงสร้างความรู้เดิม แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1. โครงสร้างความรู้เดิมแบบรูปนัย (Formal Schema) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะลีลาการเขียน หรือ รูปแบบ และ โครงร่างของเรื่องมาก่อน เช่น การเขียนเชิง บรรยาย เรื่องนิทาน เรื่องราวทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น
2. โครงสร้างความรู้เดิมเชิงเนื้อหา (Content Schema) การที่ ผู้อ่านมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชา หนึ่งมาก่อน เช่น การแพทย์ การกีฬา การธุรกิจ เป็นต้น

การที่ผู้อ่านมีโครงสร้างความรู้เดิมจะมีเพียงแบบเดียว หรือ มีทั้งสองแบบจะช่วยเพิ่มความสามารถในการเดาความหมายของ เรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น จึงสามารถกล่าวได้ว่า ทั้งโครงสร้างความรู้ เดิมแบบรูปนัย (Formal Schema) และโครงสร้างความรู้เดิมเชิง เนื้อหา (Content Schema) มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการ อ่านของผู้เรียน เพราะการที่ผู้เรียนมีโครงสร้างความรู้เดิมแบบรูป นัย และ โครงสร้างความรู้เดิมเชิงเนื้อหา ย่อมทำให้การอ่านของ ผู้เรียนง่ายขึ้น

ลักษณะสำคัญ

วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา เริ่ม จากการเข้าใจ ความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดย ยึดสื่อการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมทางภาษาต่างๆ วิธีสอน แบบนี้เชื่อว่า การสอนภาษาที่ประสบความสำเร็จ คือการที่ ผู้เรียน ได้เข้าไปเผชิญสถานการณ์ใช้ภาษาที่น่าสนใจ มีประโยชน์ และทำ ทายความสามารถในการสื่อสารภาษาให้สำเร็จ ตามภาระงาน (tasks) ที่ได้รับมอบหมายให้ได้ และครูต้องเป็นหลักสำคัญใน การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ให้ผู้เรียน

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้นี้อาจทำได้หลายแบบ ดังนี้

1. พูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา ใช้เมื่อผู้เรียนใช้คำหรือข้อความผิด หรือผู้เรียนใช้ภาษาไทย (เพราะนี่ก็ภาษาอังกฤษไม่ออก) ทำได้ โดยครูจะพูดยกตัวอย่าง ให้ผู้เรียนพูดซ้ำตามครู เช่น ตัวอย่าง ต่อไปนี้

ผู้เรียน : ป่า

ครู : Jungle. Can you say that after me?

“Jungle”

ผู้เรียน : Jungle.

2. พูดเพื่อเสริมความ หรือต่อความของผู้เรียน ใช้เมื่อผู้เรียนพยายามจะพูดได้ตอบ หรือพูดติดขัด และหยุดลงก่อนที่ข้อความจะเสร็จสมบูรณ์ ครูควรมีบทบาทในการพูดต่อเติม เสริม ให้ผู้เรียนพูดต่อไปให้ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้เรียน : There

ครู : was a

ผู้เรียน : lion

ครู : in the jung...

ผู้เรียน : jungle

3. พูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้
ตอบออกมาได้ ใช้เมื่อผู้เรียนนิ่งเงียบ การปฏิสัมพันธ์ขาดตอน โดย
ครูจะต้องพูดให้เป็นแนวทาง ดังนี้

3.1) พูดริเริ่ม หรือขึ้นต้นประโยคต่างๆ เช่น This is the story
about....., The next step is....., Then..... เป็นต้น

3.2) พูดคำถามต่างๆ ไป เช่น Can you answer this? What
else? Yes or no? เป็นต้น

3.3) พูดเพื่อกระตุ้นให้เป็นไปตามที่คาดหวัง เช่น Go on,
And next, What then? What happened first? Then what
happened? เป็นต้น

4. พูดเพื่อให้ปฏิบัติ ใช้เมื่อต้องการให้ผู้เรียนกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันจะส่งผลให้ดำเนินปฏิสัมพันธ์ทางวาจาได้ต่อไป ครูทำได้โดยพูดคำสั่ง พูดชักชวน เช่น

❖ Let's read on.

❖ Repeat that again.

5. พูดเพื่อสนับสนุน ให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ และบอกผลของการปฏิบัติ ใช้เมื่อผู้เรียนได้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปแล้ว โดยการที่ครูพูดชมเชย เช่น Good. Very good. Wonderful. Excellent. หรือพูดเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น Right. That's correct. Yes. และพูดเพื่อยอมรับในสิ่งที่ผู้เรียนพูด เช่น พูดย้ำขอความของผู้เรียน หรือนำข้อความของผู้เรียนมากล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ ตามวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ทำความคุ้นเคยกับเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยใช้กระบวนการต่อไปนี้

1.1 การหาความหมายจากบริบท (Contextualization) ให้ผู้เรียนช่วยกันอ่านเรื่อง (ถ้าแบ่งเป็นกลุ่มย่อย) หรืออ่านเรื่องตามลำพัง (ถ้าให้งานเดี่ยว) เพื่อหาใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน โดยใช้คำถามต่าง ๆ นำให้ผู้เรียนหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน

เช่น

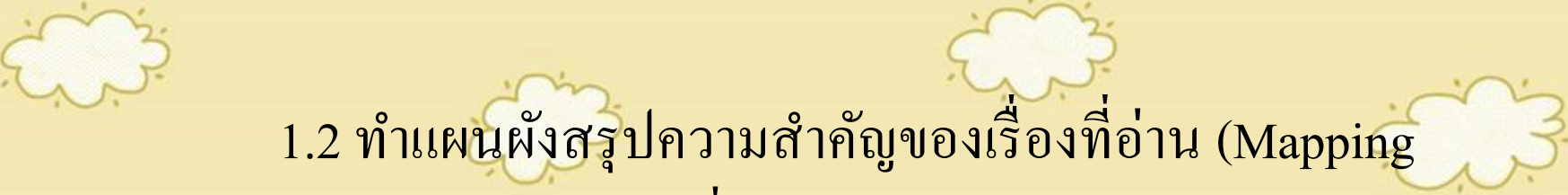

ตัวอย่างคำถามที่นำไปให้ผู้เรียนหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน

- ❖ What is the text about?
- ❖ Why did the author write it?
- ❖ For what audience was it written?
- ❖ What do I already know about the topic?

1.2 ทำแผนผังสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (Mapping the topic) ให้นักเรียนอ่านเรื่องและทำแผนผังสรุปความ โดยอภิปรายร่วมกัน หากเป็นการทำงานในกลุ่มย่อย หรือพยายามจับใจความสำคัญด้วยตนเอง หากเป็นงานเดี่ยว

1.3 พิจารณาและวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่าน (Surveying the text organization) ให้นักเรียนพิจารณาการลำดับความของเรื่องที่อ่าน ว่าได้มีการเรียงลำดับเนื้อความอย่างไร ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เช่น ชื่อเรื่อง หัวข้อเรื่อง รูปภาพ ตาราง ประโยคที่ให้ความหมายหลัก และการสรุปความ

1.4 วิเคราะห์อรรถลักษณะทางภาษาของเรื่องที่อ่าน และ
กำหนดลักษณะภาษาของเรื่องที่จะเขียน (Establishing the genre
of the text being read and the text to be written) ให้ผู้เรียนเริ่ม
วิเคราะห์อรรถลักษณะทางภาษาของเรื่องที่อ่าน พร้อมทั้งชี้แจง
ลักษณะของอรรถลักษณะทางภาษาของเรื่องนั้น ว่าเป็นประเภท
ใด จากนั้น ผู้เรียนกำหนดอรรถลักษณะทางภาษาของเรื่องที่จะ
เขียน อาจอิงรูปแบบเดิมของเรื่องที่อ่าน

1.5 อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับคำศัพท์ หรือสำนวนภาษาที่
เข้าใจยาก หรือไม่เคยพบ (Dealing with unfamiliar vocabulary)
ในระยะแรกครูให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจ
ยาก หรือไม่เคยพบ เพื่อการอภิปรายร่วมกันจากเรื่องที้อ่านในกลุ่ม
ใหญ่

ครูเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย และช่วยกันเขียนสรุป
ความหมายของคำศัพท์ หรือสำนวนภาษานั้นๆ จากการให้ผู้เรียน
ลองเดาความหมายจากบริบท หรือจากคำชี้แนะต่างๆ เช่น คำบุพ
บท คำสันธาน คำคุณศัพท์ เป็นต้น เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยกับการ
อภิปรายกับครูในกลุ่มใหญ่แล้ว ในระยะต่อมา ครูอาจให้ผู้เรียน
ทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยได้

2. สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่าน ไปสู่การวางแผนการเขียน ใน
ขั้นนี้ ให้ผู้เรียนรวบรวมข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาทำแผนการ
เขียนเรื่องของตนขึ้นใหม่ โดยอาศัยแนวคิดจากเรื่องที่อ่านใน
ขั้นตอนที่ 1 ครูอาจช่วยผู้เรียนให้วางแผนการเขียนอย่างเป็นระบบ

3. บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียน ในขั้น
นี้ ผู้เรียนจะทำงานต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 2 โดยให้ต่างคนต่าง
กรอกข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน และบันทึกไว้ในแผนการเขียนที่เตรียม
ไว้ และนำมาอภิปรายร่วมกันในกลุ่มย่อย ในแต่ละกลุ่มจะ
หารือกันเพื่อตกลงข้อมูลที่บันทึกร่วมกัน เพื่อเตรียมเขียนเรื่อง
ในขั้นต่อไป

4. สั้งเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในชั้นร่าง ในชั้นนี้ ผู้เรียนจะเริ่มเขียนเรื่องจากข้อมูลที่บันทึกย่อไว้ จากขั้นตอนที่ 3 โดยให้ร่วมกันเขียนเรื่องในกลุ่มย่อยก่อน ต่อมาจึงให้พยายามฝึกเขียนเอง โดยยึดประเด็นสำคัญ 2 ประการ คือ 1) จุดประสงค์ของเนื้อความที่จะเขียน (The purpose of the text) และ 2) ผู้อ่าน หรือกลุ่มเป้าหมายของเนื้อความที่จะเขียน (The audience of the text)

5. ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน ในขั้นนี้ จะแบ่งลำดับ
ขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

5.1 ทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นในขั้นที่ 4 (Reviewing) ผู้เรียน
ช่วยกันอ่าน ตรวจสอบความชัดเจนของการสื่อความหมายภาษา
เรื่องที่เขียนตรงกับจุดประสงค์ที่วางเอาไว้หรือไม่

5.2 ปรับปรุงและเขียนเรื่องใหม่ (Redrafting) ให้ผู้เรียน
ช่วยกันระดมพลังสมองในการปรับปรุงแก้ไขงานเขียน อาจจะตัด
หรือเพิ่ม หรือเขียนบางส่วนใหม่ เพื่อให้ได้ใจความที่สื่อสารภาษา
ได้ชัดเจนขึ้น

5.3 ขัดเกลาเรื่องใหม่ (Polishing) ในขั้นนี้ ผู้เรียนร่วมกัน
ตรวจสอบงานเขียนอย่างละเอียด ตั้งแต่ความชัดเจนของ
ความหมายที่สื่อความ การลำดับความ การใช้ภาษา เช่น คำ
สำนวน ไวยากรณ์ การสะกดคำ เป็นต้น

6. เขียนเรื่องในขั้นตอนสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา
ในขั้นตอนที่ 6 นี้ จะแบ่งกิจกรรมการเรียนการสอนออกเป็น 2
ขั้นตอน ดังนี้

6.1 ให้ผู้เรียนลอกเรื่องที่เขียนใหม่ในขั้นตอนสุดท้าย
(Final Copy) ให้ผู้เรียนคัดลอกเรื่องในขั้นตอนสุดท้าย ทำเป็น
หนังสือสำหรับอ่านในชั้นเรียน โดยอาจให้ลองวาดรูป ระบายสี
หรือติดภาพ ทำปก หรือทำภาพประกอบตามเนื้อเรื่อง ตามความ
เหมาะสม

6.2 ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะอ่าน เขียน และการใช้
ภาษาเพิ่มเติม (Elaboration) ครูควรบันทึกรายละเอียดของปัญหา
ต่างๆ ที่พบจากการทำงานของผู้เรียน ในขั้นตอนต่างๆ แล้วหา
วิธีแก้ไข โดยการจัดกิจกรรมทางภาษาเสริมให้ผู้เรียน ตลอดจน
การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมของผู้เรียน

วิธีสอนภาษาแบบเน้นเนื้อหา (Content-Based Instruction)

หมายถึงการสอนภาษาที่นำเนื้อหาสาระการเรียนรู้
ต่างๆมาบูรณาการกับจุดหมายของการสอนภาษา กล่าวคือ
ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และในขณะเดียวกันก็
พัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปด้วย

ดังนั้นการคัดเลือกเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียนได้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเนื้อหาที่คัดเลือกมาจะต้องเอื้อต่อการบูรณาการ การสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ สามารถตีความ ประเมินข้อมูลของเรื่องและพัฒนาการ เขียนเชิงวิชาการที่เกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องราวต่างๆ ได้

ลักษณะสำคัญของวิธีสอนภาษาแบบเน้นเนื้อหา

1. วิธีสอนภาษาแบบเน้นเนื้อหา มีเป้าหมายคือต้องการให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่เรียนควบคู่ไปกับการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์โลกเป็นภาษาอังกฤษ เป้าหมายของการเรียนรู้คือการเข้าใจความเป็นมาของประวัติศาสตร์โลก สามารถวิเคราะห์เหตุการณ์สำคัญๆที่เกิดขึ้นได้โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจภาษา และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. วิธีสอนภาษาแบบเน้นเนื้อหา เป็นการสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษาทั้งสี่ ในเมื่อเป้าหมายของการสอนคือการที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเนื้อหาสาระเรื่องราวที่นำมาสอน พฤติกรรมการเรียนรู้การสอนจึงมีความหลากหลาย ซึ่งอาจประกอบด้วย การอ่าน การตีความ อภิปราย แก้ปัญหา วิเคราะห์ ข้อมูล เขียนแสดงความคิดเห็น และรายงาน

3. เป็นการสอนที่ส่งเสริมแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระที่หลากหลาย ความรู้ความสามารถที่ได้รับการฝึกฝนนั้นเกินระดับของการสื่อสารพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการการศึกษาตามความสนใจของตนเองในระยะยาวได้จากการเรียนรู้แบบนี้

4. การสอนภาษาแบบเน้นเนื้อหาไม่ใช้การเปลี่ยนแปลงจากครูสอนภาษาอังกฤษมาเป็นครูสอนวิชาอื่น หากแต่เป็นการประสานความรู้ของเนื้อหาสาระและความรู้ทางภาษาให้ลงตัวตามระดับและความสนใจของผู้เรียน ดังนั้น อาจไม่จำเป็นต้องใช้เอกสารจริง (authentic texts) เสมอไป ครูผู้สอนสามารถปรับระดับภาษาตามความเหมาะสมได้ หรือแม้กระทั่งผู้เรียนระดับต้นก็อาจปรับวิธีการสอนให้แค่ได้รับความเข้าใจ (comprehension) อาจจะยังไม่ถึงขั้นการผลิตภาษา (production) ก็ได้

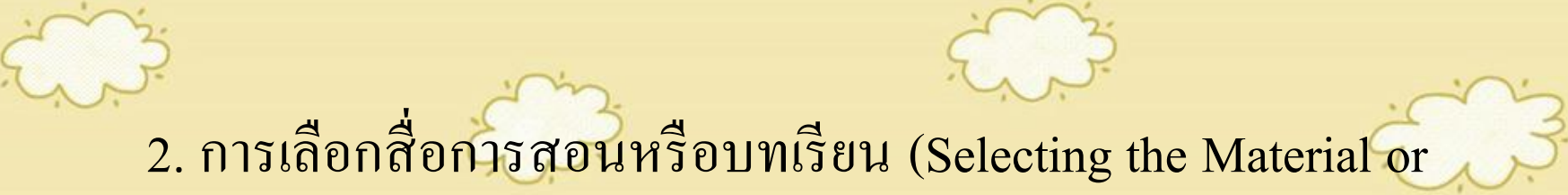
ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้ ของวิธีการสอนภาษาแบบเน้นเนื้อหา

1. การเลือกสาระสำคัญ (Selecting the Theme) ในการเลือกเนื้อหาที่จะสอนนั้น ครูผู้สอนจะต้องเลือกหัวเรื่อง (Topic) ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง และเลือกหัวข้อย่อย (sub-topic) ที่สัมพันธ์กัน

นอกจากนี้ ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความต้องการและ
ความสนใจของผู้เรียน ครูสามารถเลือกเรื่องที่จะสอนจากสาระ
การเรียนรู้ต่างๆ ในหลักสูตร เช่น สาระการเรียนรู้สังคมศึกษา
ศาสนา และวัฒนธรรม คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษาและ
พลศึกษา การงานพื้นฐานอาชีพและเทคโนโลยี โดยอาจ
มอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายนอก
ชั้นเรียนได้

2. การเลือกสื่อการสอนหรือบทเรียน (Selecting the Material or the Text) ครูจะต้องหาบทเรียนที่คาดว่าผู้เรียนจะสนใจ และต้องเป็นสื่อที่เอื้อต่อการฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิดในระดับสูง เช่น สามารถตีความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล หรือแยกประเด็นที่เป็นความเห็นจากข้อเท็จจริง สามารถเห็นภาพตามคำบรรยาย สามารถระบุความเป็นเหตุเป็นผล เป็นต้น

3. การสร้างแผนภูมิแสดงเครือข่าย (Web) ครูควรสอนผู้เรียนให้สร้างแผนผังแสดงความเชื่อมโยงระหว่างหัวเรื่องและหัวเรื่องย่อย สามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหาต่างๆ ในเชิงลึก

4. การเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอน (Developing the Instructional Tasks and Activities) ครูผู้สอนควรวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อประเมินว่าผู้เรียนควรมีความรู้เบื้องต้นอะไรบ้างก่อนที่จะอ่านบทเรียนหรือทำกิจกรรม การสอนศัพท์และ โครงสร้างอะไรบ้างจากเนื้อหา วิธีการเรียบเรียงเนื้อความ การจัดการเรียนการสอนเน้นเนื้อหานี้เป็นแนวการสอนที่ต่อเนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับสถานการณ์การสอนที่เหมือนจริง ครูสามารถจัดกิจกรรมเดี่ยว คู่ หรือกลุ่มได้ตามความเหมาะสม

วิธีสอนภาษาแบบมุ่งเน้นภาระงาน (Task-Based Instruction หรือ TBI)

กลุ่มนักวิชาการด้านการสอนภาษา (Prabhu, 1987; Nunan, 1989; Willis, 1996; Skehan, 2003; Ellis, 2003) มีความเชื่อว่าการที่ผู้เรียนมุ่งเน้นการปฏิบัติภาระงานเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ ผู้เรียนก็อยู่ในกระบวนการเรียนรู้ภาษาและในที่สุดการประสบความสำเร็จในการปฏิบัติภาระงานก็คือการประสบความสำเร็จในการใช้ภาษานั้นเอง ดังนั้น หัวใจของการจัดการเรียนการสอนจึงอยู่ที่การจัดการภาระงานที่ให้ผู้เรียนมีโอกาใช้ภาษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ภาระงานเหล่านั้นจึงควรเป็นสิ่งที่อยู่ในความเป็นจริงในชีวิตของผู้เรียนมากที่สุด เช่น การยืมหนังสือในห้องสมุด การส่งสิ่งของทางไปรษณีย์ การตัดสินใจเลือกเสื้อผ้าให้เข้ากับสภาพอากาศ การตัดสินใจเลือกงานที่เหมาะสมกับคุณสมบัติของตน การเรียงลำดับความสำคัญของการทำงาน เป็นต้น

ลักษณะสำคัญของวิธีสอนภาษาแบบมุ่งเน้นภาระงาน

1. เป็นวิธีที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงาน (โดยที่ต้องใช้ภาษาเป็นสื่อ) เพื่อให้งานนั้นประสบความสำเร็จ เช่น ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้ “Listen to the weather forecast and decide what to wear.” หน้าที่ของผู้เรียนคือต้องตั้งใจฟังพยากรณ์อากาศให้ดีแล้วตัดสินใจว่าจะสวมเสื้อผ้าแบบใดที่เหมาะสมกับสภาพอากาศนั้น

ความแตกต่างของแบบฝึกหัด กับภาระงาน

แบบฝึกหัด

- Listen to the weather forecast and fill in the missing words according to what you hear.

ภาระงาน

- Listen to the weather forecast and decide what to wear.

ความแตกต่างของแบบฝึกหัด กับภาระงาน

แบบฝึกหัด

- Read the following passage about Mr. Lee, from which all prepositions have been deleted, and reinstate the correct prepositions from the list provided.

ภาระงาน

- Read the following passage, and discuss in your group if Mr. Lee has made the right decision and why.

ความแตกต่างของแบบฝึกหัด กับภาระงาน

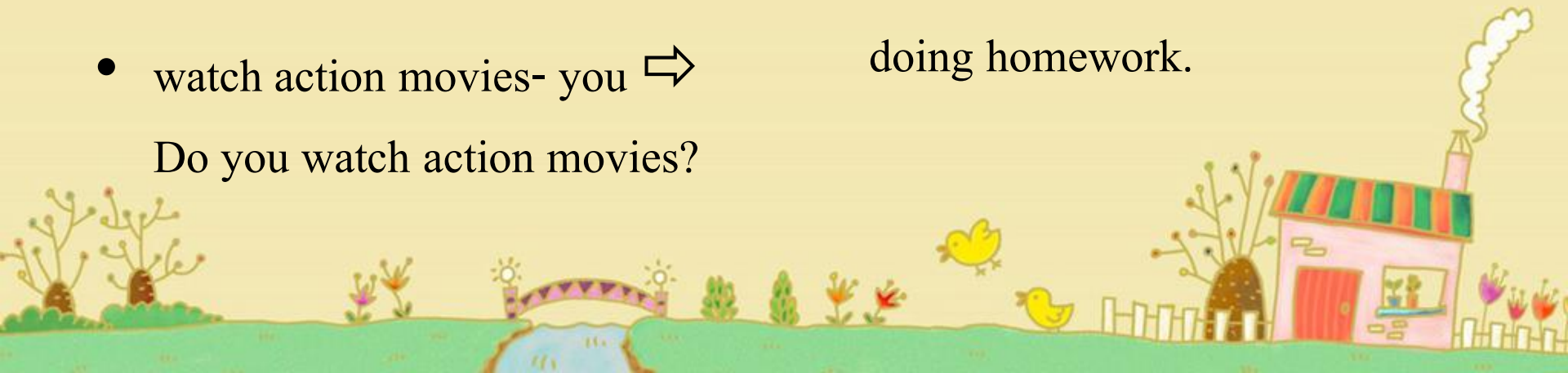
แบบฝึกหัด

Use **Do/Does** to make yes/no questions from the following words.

- play basketball – he ⇒ Does he play basketball?
- watch action movies- you ⇒ Do you watch action movies?

ภาระงาน

- Survey around the class and find someone who likes/dislikes the following: playing basketball, watching action movies, and doing homework.

2. วิธีสอนภาษาแบบมุ่งเน้นภาระงานมิได้ต้องการเห็นผู้เรียนปฏิบัติภาระงานอย่างประสบความสำเร็จเท่านั้น แต่ยังมุ่งให้ความสำเร็จนั้นมาจากการคิด การฝึกใช้ภาษาของผู้เรียนเองซึ่งมิใช่การแสดงออกว่าได้ใช้ภาษาอย่างสำเร็จ (display the language) โดยที่ไม่ได้ผ่านกระบวนการฝึกภาษาอย่างแท้จริง

ตัวอย่าง

ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้แสดงความคิดเห็นว่าอาชีพใด
ถือว่าเป็นอาชีพที่ยากที่สุด “Which is the most challenging job in
your opinion? Explain why you think like that.” สิ่งที่ต้องการ
เห็นว่าเป็นความสำเร็จของภาระงานคือผู้เรียนพูดแสดงความคิด
เห็นของตนเองตามที่คิด โดยใช้ภาษาคำพูดที่ตนคิดเรียบเรียง
เอง (อาจพูดถูกบ้างผิดบ้างตามหลักการพูดและหลักไวยากรณ์)

แต่ปรากฏว่าผู้เรียนกลับแสดงความคิดเห็นตอนที่
แสดงออกให้ครูและคนอื่นเห็นคือการพูดที่ดีมาก มีเหตุมีผล ใช้
ภาษาอังกฤษได้ดี หากแต่เป็นเพียงการท่องจำบทพูดที่ได้รับการ
เรียงร้อยถ้อยความมาเป็นอย่างดีแล้วของผู้อื่น ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ก็
ไม่ถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการปฏิบัติภาระงาน

3. ภาระงานที่ผู้เรียนปฏิบัติควรเป็นสิ่งที่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง (real world) ในชีวิตของผู้เรียนได้ เช่น การวางแผนจัดงานวันเกิดให้คุณแม่ การทำรายการซื้อของ การสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การสมัครงาน หรืออาจเป็นภาระงานที่มีความเกี่ยวข้องกับโลกแห่งความเป็นจริง (relationship to the real world) ก็ได้ เช่น การเล่าเรื่องจากภาพ การบอกความแตกต่างของภาพสองภาพ เป็นต้น

4. ภาระงานที่ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติต้องมีกระบวนการทางความคิด (cognitive process) มาเกี่ยวข้องด้วย มิใช่เป็นการตอบสนองการฝึกภาษาเพียงอย่างเดียว เช่น ภาระงานคือผู้เรียนต้องวางแผนการจัดงานวันเกิดให้คุณแม่ในกลุ่มของตนเอง ผู้เรียนต้องการทั้งทักษะการพูดกับเพื่อนในกลุ่มและเขียนบันทึกรายการต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ ในขณะที่สมองก็ต้องคิดด้วยว่างานวันเกิดเป็นอย่างไร รูปแบบมีแบบใดบ้าง ซึ่งอย่างหลังนี้ต้องการความรู้อื่นที่นอกเหนือความรู้เรื่องภาษา (Prasansaph, 2009, 45)

ลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้

ของวิธีการสอนภาษาแบบมุ่งเน้นภาระงาน

1. ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task Phase) เป้าหมายของขั้นตอนนี้คือการเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมที่จะปฏิบัติภาระงาน ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นความสนใจ เพื่อให้มีความอยากปฏิบัติให้ภาระงานสำเร็จ ในขณะที่เดียวกันควรเตรียมผู้เรียนทั้งด้านภาษาและความรู้อื่นๆประกอบกันไป

สมมุติว่าภาระงานคือการทำให้นักเรียนจะต้องไปเป็นมัคคุเทศก์
นำนักท่องเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น ครูอาจเตรียมกิจกรรม
ก่อนการปฏิบัติภาระงาน โดยการให้ผู้เรียนระดมสมองเกี่ยวกับศัพท์
ภาษาอังกฤษทั้งหมดเท่าที่รู้เกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยว แล้วตามด้วย
การชมวีดิทัศน์ของมัคคุเทศก์ที่กำลังนำนักท่องเที่ยวชมแหล่ง
ท่องเที่ยว อภิปรายและร่วมกันสรุปลักษณะการใช้ภาษาของ
มัคคุเทศก์และนักท่องเที่ยว และอาจมีการซ้อมการเป็นมัคคุเทศก์นำ
นักท่องเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวก่อนการปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างการปฏิบัติภาระงาน (During-task Phase) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนปฏิบัติภาระงาน ผู้สอนอาจกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติภาระงาน อาจจะเป็นการจำกัดเวลา หรือมีแหล่งข้อมูลเบื้องต้นกำหนดให้ผู้เรียนเลือกใช้ขณะปฏิบัติภาระงาน เช่น ภาพประกอบ บัตรคำ ภาพสไลด์ ฯลฯ ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติภาระงาน ผู้สอนควรมีบทบาทเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจให้ผู้เรียนมีความกล้าเสี่ยงในการใช้ภาษา (risk-taking) ครูควรสร้างบรรยากาศที่ดีในการปฏิบัติภาระงานและควรขจัดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาด้วย

3. ขั้นหลังการปฏิบัติภาระงาน (Post-task Phase) ขั้นตอนนี้เป็นการติดตามผลการปฏิบัติภาระงาน เปิดโอกาสให้พิจารณาคูณภาพของภาระงานที่ได้ปฏิบัติไป สะท้อนความรู้สึกลังจากการใช้ภาษาในการขั้นการปฏิบัติภาระงาน และเป็นขั้นตอนของการให้ความสำคัญกับการสอนภาษา (language focus) ผู้เรียนและผู้สอนอาจร่วมกันสะท้อนผลการใช้ภาษา หยิบยกจุดที่ผู้เรียนยังใช้ภาษาไม่ถูกต้องมาแก้ไข ผู้สอนอาจมีการสอนเพื่อการฝึกฝนภาษาเพิ่มเติมในขั้นตอนนี้ และอาจให้ปฏิบัติภาระงานซ้ำอีกก็ได้

THANK YOU